

PAGINI DE ISTORIE

Începând cu a doua jumătate a secolului al XIX-lea, România a fost supusă unor uriașe presiuni din partea principalelor țări europene în legătură cu acordarea cetățeniei române deodată, în bloc, tuturor locuitorilor evrei.

În anul 1879, s-a încercat în parlament modificarea art. 7 din Constituție, în sensul cedării presiunilor externe. În acei ani, demersurile celor interesați nu au reușit modificarea Constituției, dar nu același lucru s-a petrecut și în anul 1922, când eforturile lor, mai bine orchestrate, au avut câștig de cauză. Voi reda în continuare luările de poziție ale unor proeminente personalități în legătură cu acest subiect. Sunt interesante și constituie pagini ale istoriei noastre, la care generații de români nu au avut acces. Se pare că unii au plătit cu viața pentru scrierile și luările de poziție, sau au fost în mod premeditat dați uitării.

Dintre oamenii politici, de cultură, mari personalități, care s-au pronunțat în această chestiune, voi prezenta pozițiile următorilor: Vasile Conta, Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, Mihai Eminescu, Ion Heliade Rădulescu, Bogdan Petriceicu Hașdeu, Costache Negri, A. D. Xenopol și la timpul său, Corneliu Zelea Codreanu.

Vasile Conta

Iată poziția luată de către marele filosof, în Camera Deputaților, la data de 4 septembrie 1879, publicată în Monitorul Oficial nr. 201 din 5/17 septembrie, pag. 5755 și 5756.

„Noi dacă nu vom lupta în contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune. Este recunoscut, de către chiar aceia care ne atacă azi, că cea dintâi condiție pentru ca un stat să poată exista și prospera este ca cetățenii aceluia stat să fie din aceeași rasă, din același sânge și aceasta este ușor de înțeles.

Mai întâi, indivizii de aceeași rasă se căsătoresc obișnuit numai între dâșii; căci numai prin căsătorie între dâșii se menține unitatea de rasă pentru toți acei indivizi; apoi căsătoria dă naștere la sentimente de familie, care sunt legăturile cele mai puternice și cele mai durabile din câte leagă vreodată pe indivizi între dâșii; și când ținem seama că aceste legături de familie se întind de la individ la individ până când cuprind întregul popor al unui stat, vedem că toți cetățenii care constituiesc statul sunt atrași unul către altul printr-un sentiment general de iubire prin aceea ce se numește simpatia de rasă.

Mai mult decât atât. Dacă ținem seama că același sânge curge în vinele tuturor membrilor unui popor, înțelegem că toți acești membri vor avea, prin efectul eredității, cam aceleași sentimente, cam aceleași tendințe și chiar cam aceleași idei; așa încât, la vreme de nevoie, la ocaziuni mari, inima tuturor va bate în același fel, mintea tuturor va adopta aceeași opinie, acțiunea tuturor va urmări același scop; cu alte cuvinte, națiunea care va fi de o singură rasă, va avea un singur centru de gravitate; și statul care va fi format dintr-o astfel de națiune, acela și numai acela va fi în cele mai bune condiții de tărie, de trăinicie și de progres.

Prin urmare, după cerințele chiar ale ființei, cea dintâi condițiune pentru existența unui stat este ca poporul să fie de aceeași rasă. Ei bine, acest adevăr este acela pe care se bazează principiul naționalităților, de

care se face atâta vorbă în lumea civilizată. Acest principiu al naționalităților, se înțelege că nu se raportează decât la rasă și nicidecum la ceea ce se numesc supușii aceluiași stat, fără deosebire de rasă, căci atunci principiul n-ar mai avea nici o aplicare. Ei bine, acest principiu este atât de adânc înrădăcinat astăzi în conștiința tuturor oamenilor, fie oameni de stat, fie simpli cetățeni, încât astăzi toate constituirile și toate reconstituirile de state nu se mai fac în lumea civilizată decât după principiul naționalităților. Apoi să nu se mai zică de către publiciștii evrei, sau evreofili că baza statului ar fi numai simplul interes material comun al cetățenilor, fiindcă vedem din contră că tocmai veacul nostru este acela care a dat naștere principiului naționalităților, tocmai principiul acesta prevalează astăzi din ce în ce mai mult...

Este adevărat că aceasta nu împiedică admiterea străinilor la cetățenia unui stat, dar cu o condițiune: ca acei străini să se contopească în națiunea dominantă; cu alte cuvinte, să se amestece cu totul, așa încât, la urma urmei, să rămână în stat tot unul și același sânge.

Acestea sunt singurele principii științifice ale naturalizațiunii. Așadar, pentru ca naturalizarea să fie folositoare, rațională și conformă cu știința, ea nu trebuie acordată decât acelor străini care se contopesc, care se dispun a se contopi, prin căsătorie cu indigeni. Altminteri, înțelegeți bine că dacă s-ar acorda cetățenia la indivizi care nu au aplicare și nici nu o pot avea de a se contopi în sângele rasei dominante, atunci ar fi a expune acea țară la o luptă perpetuă între tendințe contrare.

„...Nu zic că nu se poate ca diferite rase ce ar exista într-o țară să aibă câte odată un interes comun, ca tendințele ereditare ale uneia să fie deopotrivă favorizate, ca și tendințele ereditare ale alteia de aceleași împrejurări. Cât timp această stare de lucruri ar dura, împământeniți și pământeni ar trăi negreșit în pace.

Dar împrejurările se schimbă și cu ele se poate schimba interesul diferitelor rase; și dacă nu astăzi, mâine; dacă nu mâine, poimâine, tendințele împământeniților se vor găsi în conflict cu tendințele pământenilor și atunci interesul unora nu se va mai împăca cu interesul celorlalți, și atunci interesele unora nu vor putea fi satisfăcute fără sacrificiile intereselor celorlalți; și atunci va fi lupta de existență între o rasă și alta, vor fi lupte înverșunate, care nu vor putea fi terminate decât sau prin dizolvarea completă a statului sau când una din rase va fi zdrobită cu totul pentru a rămâne iarăși o singură rasă dominantă în stat...

Ei bine, istoria noastră națională și experiențele de toată ziua ne-au dovedit și ne dovedesc că dintre toți străinii care vin la noi, turcii și mai cu seamă jidanii sunt aceia care nu se amestecă niciodată cu noi prin căsătorie, pe când ceilalți străini: ruși, greci, italieni, germani se amestecă cu noi prin căsătorie și se contopesc cu noi, dacă nu la întâia generațiune, la a doua sau la a treia iar în fine vine un timp când nu mai este nici o

deosebire între acești străini și noi, nici în privința sângelui, nici a iubirii de patrie. Nu tot așa este și cu jidanii...

Oricum s-ar pune chestiunea, oricum s-ar interpreta, noi, dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune”.

Vasile Alecsandri

La data de 10 octombrie 1879, în cadrul senatului întrunit în sesiune extraordinară, având aceeași ordine de zi, Vasile Alecsandri exprima astfel sentimentele românilor:

„Astăzi România se prezintă nouă cu istoria sa în mână pentru ca noi să înscriem în paginile sale sau umilirea și pierderea neamului nostru sau demnitatea și salvarea lui...

În prezența acestei situații, fără seamăn în analele istorice ale lumii, trebuie să știm a ne ridica cu inima și cu cugetul la înălțimea datoriei noastre, fără patimi, fără violențe, dar cu spiritul liniștit, cu patriotism luminat și cu nobilul curaj ce se cere de la oameni chemați a decide soarta țării lor...

Ce este această nouă cumpănă? Ce este această nouă năvălire? Cine sunt năvălitorii, de unde vin, ce vreau? Și cine este noul Moise, care-i conduce la noul pământ al făgăduinței, așezat de astă dată pe malurile Dunării?

Ce sunt năvălitorii? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru îndeplinirea misiunii sale; sunt adepții celui mai orb fanaticism religios; cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu celelalte popoare ale lumii...

Ce vor ei de la noi? Să devie proprietari ai pământului acestui popor, iar din vechii stăpâni ai țării să facă niște iloți, precum sunt astăzi țărani din Galiția și din o parte a Bucovinei.

Țara e frumoasă, îmbelșugată; ea are orașe mari, drumuri de fier, instituții dezvoltate și un popor cam neprevăzător, ca toate popoarele de viță latină... Ce este mai ușor, decât să substitui locuitorii acestei țări și de a face din țara întreagă o proprietate israelită?

Dacă este acesta planul năvălitorilor de astăzi, precum totul ne induce a o crede, el probează încă o dată spiritul întreprinzător al neamului israelit și departe de a merita un blam, el e de natură a-i atrage lauda și admirarea oamenilor practici.

Blamul s-ar cuveni nouă, românilor, dacă prin nepăsarea noastră sau prin aplicarea unor fatale și absurde teorii umanitare, am da înșine o mână de ajutor la realizarea acestui plan. Blamul ar cădea pe capul nostru, dacă înșelați de aceleași teorii, înțelese pe dos, sau dominați de o spaimă imaginată sub influența unor amenințări imaginare, am uita că patria românească este un depozit sacru încredințat nouă de părinții noștri, pentru ca să-l transmitem întreg și nepătat copiilor noștri...

Ce ar zice țara întreagă, dacă i-am crea o asemenea situație în istorie? Ce ar zice românul care s-a luptat voios pentru independența moșiei strămoșești?

Țara si-ar întoarce ochii cu durere de la noi.

Românul ar zice: nu-mi mai cereți de astăzi înainte sângele meu, dacă acel sânge vărsat nu slujește decât la trunchierea țării și la înjosirea demnității naționale.

Pentru aceste considerente, când astăzi România vine cu istoria sa în mână pentru ca noi să înscriem pe paginile sale al nostru veto, eu unul rup pagina destinată pentru înscrierea umilirii țării, iar pe cealaltă pagină scriu cu inima mea: demnitatea și salvarea ei”

(Din discursul contra revizuirii art. 7 din Constituție, rostit de către poetul unirii Vasile Alecsandri, în Senatul României la data de 10 octombrie 1879 și publicat în Monitorul Oficial nr. 230 din 12/23 octombrie 1879, paginile 6552 până la 6558).

Mihail Kogălniceanu

Într-o comunicare adresată de către ministrul de interne, Mihail Kogălniceanu, către Ministerul de Externe, în iunie 1869, marele om politic afirmă:

„Toți cei ce poartă un interes viu pentru țara lor s-au preocupat a opri exploatarea poporului prin jidovi. În România chestiunea jidovilor nu este o chestiune religioasă; ea este o chestiune națională și totodată o chestiune economică.

În România jidovii nu constituiesc numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituiesc în toată puterea cuvântului o naționalitate, străină de români prin origine, prin limbă, prin port, prin moravuri și chiar prin sentimente.

Nu este, prin urmare, la mijloc persecuțiune religioasă; căci, de ar fi așa, israeliții ar întâmpina interdicțiunea sau restricțiunea în exercițiul cultului lor, ceea ce nu este. Sinagogile lor nu s-ar ridica libere alături cu bisericile creștine. Învățăământul lor religios, publicarea lor de cult, asemenea nu ar fi învoite.

Toți acei care au vizitat principatele, și îndeosebi Moldova, s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfățișează israeliții polonezi care împoporează orașele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerțul, industria și mediile de conviețuire a acestei mulțimi, acești călători s-au înspăimântat mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători. Și că marea, și pot zice, singura lor industrie, este debitul băuturilor...

Eu nu am scos pe nici un evreu din domiciliul său pe simplul motiv că după toate legile țării, israeliții din România nu au drept de domiciliu la sate, precum acesta este cazul și în Serbia.

Eu am mărginit închirierea pe viitor de cărciume și accisuri la israeliți, și mai în special, la cei ce se numesc galițiani și podoliani. Măsura aceasta este întemeiată pe regulamentul organic și pe legea votată de adunarea generală și sancționată de Domnul Mihail Sturza și pe care nici o lege posterioară n-a desființat-o până astăzi, ba chiar toți

miniștrii de interne și înainte și în urma conviețuirii, au ordonat și menținut aplicarea ei. Dovadă sunt ordinele predecesorilor mei și anume: din 17 și 28 iunie 1861, din timpul ministrului Costa Foru, din 5 februarie 1866, subscris de generalul Florescu, din 11 martie și 11 aprilie 1866 către Prefectura Râmnicu-Sărat, subscris de Principele Dimitrie Ghica, etc.

În această situațiune nu un ministru, ci zece miniștri, succedându-se la putere, unul după altul, n-ar putea face altfel decât ceea ce am făcut eu și predecesorii mei. Miniștri ai României, ai unei țări cu un regim constituțional, noi nu putem guverna decât cu voința națiunii. Suntem datori a ține seamă de trebuințele, de păsurile, și până la un oarecare punct și chiar de prejudiciile ei...

Aceasta dovedește marea iritațiune din partea populațiunilor române, provenită din grele suferințe și de o legitimă îngrijire, căci este vocea unei națiuni ce se simte amenințată în naționalitatea sa și în interesele sale economice. Această voce străinii o pot înăbuși, dar nu este permis nici unui ministru român, de orice partid ar fi, de a nu o asculta.

De aceea, nu de astăzi, ci de pururi, în tot timpul și în toate regimurile, toți domnii, toți bărbații de stat ai României, toți acei ce poartă un interes viu pentru țara lor, s-au preocupat de necesitatea de a opri exploatarea poporului român printr-un alt popor străin lui, prin jidovi.

(Din comunicarea ministrului de interne, Mihail Kogălniceanu, către Ministerul de Externe, iunie 1869, referitor la chestiunea evreiască).

Mihai Eminescu

„...Dacă astăzi, când n-au plenitudinea drepturilor civile și nici pe cele politice, au pus mâna pe tot negoțul și pe toată industria mică din Moldova, dacă astăzi se lăfăiesc înspăimântător asupra șesului românesc, dacă astăzi se încuibă în vatra harnicilor olteni, ce va fi oare mâine, când vor avea drepturi egale, când vor avea putința de a-și zice români, când vor avea înscris în legi dreptul formal că patria aceasta este a lor deopotrivă cu noi...”

„...Prin ce muncă sau sacrificii și-au câștigat dreptul de a aspira la egalitate cu cetățenii români! Ei au luptat cu turcii, tătarii, polonii și ungurii? Lor le-au pus turcii, când au înfrânt tratatele vechi, capul în poale? Prin munca lor s-a ridicat vaza acestei țări, s-a dezgropat din învăluirile trecutului această limbă? Prin unul din ei și-a câștigat neamul românesc dreptul la soare?...”

(Din M. Eminescu, Opere Complete, Chestiunea israelită, pag. 489, Iași, 1914, op. Cit. pag. 481)

Ion Heliade Rădulescu

„...Nu vedeți dumneavoastră că târtanii (evreii - n.a.) din Anglîtera și Franța nu cer drepturi de cetățeni în România, ci privilegii, supremația; vor fonda o aristocrație a banilor, a vițelului de aur?

Cer aceea ce noi nu putem da până la ultimul român. Cred oare târtanii din Anglîtera și Franța, credeți oare și dumneavoastră dimpreună cu dâșșii, că românii se vor uita cu sânge rece la a se stabili între dâșșii cea mai sordidă și imundă, cea mai bătărană dintre aristocrații, dominația de marțafoi (potlogari, șmecheri, oameni de nimic - n.a.) de jidani, de rusiani ai lui Mamona?

Pe ce cuvânt însă, și pe ce drept se va stabili o asemenea abominabilă dominație înaintea atriului, înaintea porților secolului douăzeci, unde umanitatea întreagă, afară de fiii pieirii, se va prezenta ca o mireasă înaintea divinului mire?

Vin târtanii din Anglîtera și Franța cu dreptul omului bazat de egalitate să pretindă numai ei privilegii și supremație?

Și fiindcă nu pot invoca dreptul acesta, cutează, după cum le-a plesnit în cap paradoxul de „român de ritul israelit”, să-și împingă cutezanța și mai jidănească de a ne amenința cu numele suveranilor Europei!...

Cu ce oare ne vor cuceri jidanii? Cu cantitatea, cu numărul, cu forța?

Pentru binele ce le-am dorit și le dorim, în numele regenerării popoarelor și însuși a evreilor pe pământul Palestinei, îi plângem de pietate și le dăm tot sfatul ce le poate da un creștin - gelos de mântuirea umanității întregi, prin rănilor lui Christ ce din înălțimea crucii ierta pe înșși călăii săi - să nu cumva să încerce la una ca aceasta și nici să cuteze nici a cugeta, necum a pretinde ceva în această epocă de agitațiune provocată de îngerii satanei ce i-a adus în tentațiune, să nu încerce la una ca aceasta că Dumnezeu știe unde vor ajunge românii în legitima lor și cea mai sacră din toate urgile, apărându-și drepturile lor ca orice națiune ce își are instinctul de conservare... ”

(Din „Echilibrul între antithese sau spiritul și materia” de Ion Heliade Rădulescu, partea a III-a, titlul „Israeliții și Jidanii”, cap. X, pag. 380-383)

Bogdan Petriceicu Hașdeu

„...Așa dară, Talmudul prevede pentru jidani două căi de purtare în privința noastră: dacă sunteți mai puternici decât creștinii, exterminați-i, dacă sunteți mai slabi decât creștinii, lingușiți-i...

Însă un om mai slab ca mine, pentru ca să poată ajunge odată a fi mai tare decât mine, trebuie mai întâi să treacă prin o treaptă de mijloc, în care să fie egal cu mine.

Acum înțelegeți oare ce va să zică a acorda jidanilor drepturile așa numite politice?..."

(Din „Studii asupra iudaismului”. Talmudul ca profesiune de credință a poporului israelit, B. P. Hașdeu, directorul publicației „Arhiva istorică a României” nr. 34, pag. 30, 31)

Costache Negri

„...Jidovimea, adică 1/7 parte din populațiunea noastră totală, este cea mai tristă lepră cu care ne-au osândit slăbiciunea, neprevederea și venalitatea noastră...”

(Din vol. „Versuri, proză și scrisori”, de C. Negri, București 1909, pag. 116)

A. D. Xenopol

„...Dacă un român s-ar hotărî să deschidă o prăvălie, nici un jidan nu-i va trece pragul, fiind ocolit de o clientelă numeroasă, în timp ce românii nu se opresc deloc de la a cumpăra de la jidani. Se înțelege dar că chiar fără cartelarea prețurilor, rezistența negustorului și meseriașului român poate fi înfrântă.

Niciodată un jidan nu va primi în întreprinderea sa un român dacă acesta din urmă ar putea să învețe de la el câte ceva; căci românii nu sunt primiți în casele jidovești decât ca slugi sau hamali. Acest sistem de exclusivism persistă cu toată puterea. Nu se află, în nenumăratele ateliere sau prăvălii ale jidanilor care au înțâsat Moldova de la un capăt la altul, nici un singur creștin sau român ca ucenic, lucrător, contra-maistru, contabil, casier, vânzător.

Jidanii practică deci față de români exclusivismul economic cel mai riguros și nu pot renunța la el căci este prescris în însăși religia lor...”

(Din „La question israelite en Roumanie” par A. D. Xenopol, studiu apărut în „La renaissance latine”, Paris, 1902, pag. 17)

Corneliu Zelea Codreanu

Cum, se vor întreba unii, Corneliu Zelea Codreanu pomenit alături de atâtea personalități, el care a fost conducător al legionarilor, care l-au asasinat pe Duca, Iorga, Armand Călinescu, etc., etc.

Majoritatea românilor au cunoștințe sumare în legătură cu acest personaj și cu mișcarea legionară, cunoștințe însușite la orele de învățământ politic din anii comunismului, din

manualele de istorie scrise până de curând la Moscova, pentru că atunci s-a măsluit adevărata istorie, iar acum, istoricii, câți or mai fi, evită să prezinte adevărul din lașitate. Eu nu sunt istoric, dar am simțit întotdeauna (și ca mine mulți alți români) că adevărul ni se servește mereu cu cel mult jumătăți de măsură, că intenționat anumite personalități sunt condamnate la uitare sau denigrare.

Voi începe cu o foarte scurtă prezentare biografică. Corneliu Zelea Codreanu s-a născut la Iași în anul 1899, în ziua de 13 septembrie, când credincioșii ortodocși sărbătoresc pe sf. Corneliu Sutașul. Fiu al profesorului Ion Zelea Codreanu, care cu grad de maior a luptat în prima linie în Primul Război Mondial, iar el, Corneliu, i- a fost alături de bună voie în tranșee, deși avea doar 17 ani.

Și-a luat licența în drept la Iași în anul 1922, urmând și o specializare la Grenoble, în Franța.

A fost conducătorul și organizatorul tinerei generații interbelice, fondatorul Legiunii „Arhanghelul Mihail”. De două ori deputat în Parlamentul României. A protestat în fruntea studențimii din toată țara împotriva modificării art. 7 din Constituție, prin care se asigura cetățenie locuitorilor de naționalitate israelită. Greva de protest a studenților români a durat un an, caz unic în lume. În anul 1924, el și alți conducători ai mișcărilor studențești au fost judecați într-un proces pentru „complot” (împotriva marilor corupți și bancherilor evrei), dar au fost achitați. S-au înscris două sute de avocați din toată țara ca să-i apere.

A fost judecat pentru împușcarea prefectului de poliție din Iași, Constantin Manciu, dar de fapt a fost în legitimă apărare și deci achitat. Atunci când s-a încercat deschiderea anului universitar, fără serviciu religios (70% dintre studenți erau evrei), s-a opus cu succes. Refuză să se asocieze loviturii de stat proiectate de Carol al II-lea, pentru instaurarea dictaturii carliste, deși i se oferise postul de prim ministru. La alegerile din anul 1937, partidul „Totul Pentru Țară”, fondat de el pentru ca mișcarea să poată intra în parlament, obține locul III pe țară deși a fost furat cu 700.000 voturi, așa cum a declarat Eugen Cristescu, director al Serviciului Secret de Informații, la procesul mareșalului Ion Antonescu, din anul 1946.

Din cauza modificării art. 7 din Constituție, epuizându-se căile de intervenție legale, s-a ajuns la acțiuni violente așa cum a avertizat Ion Heliade Rădulescu în urmă cu cca. 50 de ani de la acest eveniment (*„...să nu încerce la una ca aceasta că Dumnezeu știe unde vor ajunge românii în legitima lor și cea mai sacră din toate urgile, apărându-și drepturile lor ca orice națiune ce își are instinctul de conservare...”*).

Este arestat în noaptea de 16/17 aprilie 1938 (de Florii), pentru o scrisoare cu caracter personal trimisă lui Nicolae Iorga, în care îl numește pe acesta „incorect sufletește”. Este condamnat la 6 luni închisoare pentru „ultragierea unui consilier regal” (Iorga avansase consilier regal după ce l-a adus pe Carol al II-lea în țară, cu toate că Regele Ferdinand îl dezmoștenise și îl trimisese în exil). Este apoi condamnat la 10 ani muncă silnică printr-un trucaj și deținut la Râmnicu Sărat.

În noaptea de 29/30 noiembrie 1938 (noaptea sf. Andrei), este asasinat prin strangulare, împreună cu alți 13 fruntași legionari, lângă pădurea Țâncăbești, kilometrul 30 pe șoseaua București-Ploiești. Avea 39 de ani.

La deshumarea din luna noiembrie 1940, s-a văzut că toți aveau ștreangul la gât și că au fost stropiți pe față cu acid sulfuric (probabil pentru a nu fi recunoscuți în cazul că ar fi fost surprinși), iar peste ei s-a turnat o placă de beton. Românii au fost informați printr-un comunicat mincinos, că au fost împușcați „pentru tentativă de fugă de sub escortă”, iar unii o cred și acum.

După decapitarea mișcării legionare, compromiterea ei și scoaterea din istorie a fost mult mai ușor de realizat. Era mai mult decât incomodă cercurilor de interese.

Achitat și reabilitat prin rejudecarea în anul 1938 a procesului (asasinii au mărturisit crima), trupul lui Corneliu Zelea Codreanu și ale celorlalți fruntași legionari asasinați la comandă politică, au fost reînhumate la Casa Verde din Bucureștii Noi, la data de 30 noiembrie 1940.

Iată poziția lui Corneliu Zelea Codreanu în legătură cu chestiunea israelită, poziție exprimată în volumul I a cărții doctinare „Pentru Legionari”, scrisă în anul 1936 (volumul II nu a apucat să-l mai scrie), reeditat de șase ori (iar după 1989 de încă trei ori), editat și reeditat în engleză, franceză, germană, italiană și spaniolă:

„...Cine își închipuie că jidanii sunt niște bieți nenorociți, veniți aici la întâmplare, mânați de vânt, aduși de soartă, etc., se înșală. Toți jidanii de pe fața pământului formează mare colectivitate legată prin sânge și prin religia talmudică. Ei sunt încadrați într-un adevărat stat foarte sever, având legi, planuri și conducători care formează aceste planuri și-i conduc. La bază, au Cahalul. Așa că noi nu ne găsim în fața unor jidani izolați, ci în fața unei puteri constituite, comunitatea jidănească. În fiecare oraș sau târg, unde se strânge un număr de jidani, se formează imediat Cahalul sau comunitatea jidănească. Acest Cahal își are conducătorii lui, justiție separată, impozite, etc. și ține strâns unită în jurul lui întreaga populație jidănească din localitate.

Aici în acest Cahal mărunț, de târg sau de oraș, se fac toate planurile: cum să capteze pe oamenii politici locali; cum să capteze autoritățile; cum să se strecoare în diverse cercuri unde ar fi interesați, ca de pildă printre magistrați, ofițeri, funcționari superiori; ce planuri să întrebuițeze pentru a cuceri cutare ramură a comerțului din mâinile unui român; cum ar putea răpune pe un antisemit local; cum ar putea distruge pe un reprezentant corect al unei autorități care s-ar opune intereselor iudaice; ce planuri să aplice când, stoarsă, populația se revoltă și izbucnește în mișcări antisemite.

Nu vom aprofunda aici aceste planuri. În general se întrebuițează următoarele sisteme:

I. Pentru captarea oamenilor politici locali:

- 1. cadouri;*
- 2. servicii personale;*
- 3. finanțarea organizației politice pentru propagandă, tipărire de manifeste, deplasări cu automobile, etc. Dacă în localitate sunt mai mulți bancheri sau bogătași jidani, ei se împart la toate partidele politice.*

II. Pentru captarea autorităților:

1. corupțiunea, mituirea. Un polițai din cel mai mic oraș din Moldova, în afară de leafa lui de la stat, mai primește lunar încă o leafă sau două. Odată ce a primit mita, devine robul jidanilor, pentru că altfel se întrebuițează a doua armă;

2. șantajul; dacă nu se supune, îi dă pe față mituirea;

3. a treia armă este distrugerea. Dacă văd că nu te pot îndupleca și supune, atunci vor încerca să te distrugă. Cercetându-ți bine slăbiciunile: dacă bei, vor căuta prilej

să te compromită prin aceasta; dacă ești afemeiat, îți vor trimite o femeie care te va compromite sau te va lovi în inimă, distrugându-ți familia; dacă ești violent, îți vor trimite în cale pe alt violent, care te va omorî sau îl vei omorî și vei intra la închisoare. Dacă nu vei avea aceste defecte atunci vor întrebuița: minciuna, calomnia la ureche sau prin presă, pâra față de șefi.

În târgurile și orașele invadate de jidani, nu există autoritate decât în stare de mituire, în stare de șantaj sau în stare de distrugere.

III. Pentru a se strecura în diferite cercuri sau în jurul unor oameni de frunte folosesc:

1. slugărnicia;
2. consilii de administrație;
3. servicii personale josnice;
4. lingușiri.

Astfel toți oamenii politici au secretari jidani, pentru că: aduc din piață, fac ghetele, leagăna copiii, țin geanta, etc., lingușesc, se insinuează. Românul nu va fi așa bun, pentru că este mai puțin rafinat, nu e perfid, e venit de la plug și mai ales pentru că vrea să fie un soldat credincios, bucurându-se de onoare, dar nu slugă.

IV. Planuri pentru distrugerea unui comerciant român:

1. flancarea românului cu un comerciant jidan sau încadrarea lui între doi comercianți jidani;
2. vânzarea mărfurilor sub prețul de cost, pierderea acoperindu-se cu sume speciale date de Cahal.

Așa au căzut răpuși comercianții români, unul după altul. Dacă la acestea mai adăugăm:

- a. superioritatea comercială a jidanului, rezultând dintr-o practică comercială cu mult mai îndelungată decât a românului;
- b. superioritatea jidanului luptând sub protecția Cahalului, românul neavând nici o protecție din partea statului românesc, ci numai mizerii din partea autorităților corupte de jidani. Românul nu luptă cu jidanul de alături, ci cu Cahalul și de aceea se înțelege că individul va fi răpus în luptă cu coaliția. Românul n-are pe nimeni, n-are un stat părinte, care să-l crească, să-l îndrume, să-l ajute. El este lăsat singur, în voia sorții, în fața coaliției jidănești.

Românul, părăsit de conducătorii lui, a rămas singur în fața coaliției organizate jidănești, a manoperilor frauduloase și a concurenței neloiale și a căzut înfrânt.

Va veni un ceas în care acești conducători vor trebui să răspundă.

Deci, încă odată: nu ne aflăm în fața unor bieți indivizi veniți la întâmplare, de capul lor, după adăpost aici la noi. Ne aflăm în fața unui stat iudaic, a unei armate care vine cu planuri de cucerire.

Cine este naivul care să creadă că mișcările de populație ale maselor jidănești se fac la voia întâmplării? Ei vin cu un plan, dar nu au curajul armelor, al înfruntării riscului, al sângelui vărsat, ca măcar acestea să le creeze o bază de drept pe acest pământ.

Pentru ca poporul român să-și frângă orice putere de rezistență, jidanii vor aplica un plan unic și într-adevăr diabolic.

1. *Vor căuta să rupă legăturile sufletești ale neamului cu cerul și pământul.*

Pentru ruperea legăturilor cu cerul, vor întrebuința împrăștierea pe scară întinsă, a teoriilor ateiste, pentru a face din poporul român, sau măcar numai din conducătorii lui, un popor despărțit de Dumnezeu; un popor despărțit de Dumnezeu și de morții lui, pentru al omorî, nu cu sabia, ci tăindu-i rădăcinile de viață spirituală.

Pentru ruperea legăturilor cu pământul, izvorul material de existență al unui neam, vor ataca naționalismul ca o idee învechită și tot ce se leagă de ideea de patrie și pământ, pentru ca să rupă firul iubirii care unește poporul român de brazda lui.

2. *Pentru ca acestea să reușească, vor căuta să pună mâna pe presă.*
3. *Vor întrebuința orice prilej, pentru ca în tabăra poporului român să fie dezbinare, neînțelegeri și ceartă și, dacă e posibil, chiar îl vor împărți în mai multe tabere, care să se lupte între ele.*
4. *Vor căuta să acapareze cât mai mult din mijloacele de existență ale românilor.*
5. *Îi vor îndemna pe scara desfrâului, nimicindu-le familia și puterea morală.*

.....

Mișcarea legionară a fost scoasă de sub acuzare de către Tribunalul Internațional de la Nürnberg și nici nu se putea altfel. Fascismul și nazismul au fost condamnate.

Se poate ca unii cititori să fie neplăcut impresionați de faptul că personalitățile citate folosesc termenul „jidani” atunci când se referă la populația evreiască. Termenul era foarte uzual până la apariția statului Israel și nu era de nimeni considerat ca fiind peiorativ. El provenea de la cuvântul „jidov”, care a fost adaptat de către vorbitorii limbii române.

Germanii nu se supără când românii îi numesc „nemți”, nici japonezii când li se spune uneori „niponi” sau grecii când li se spune „eleni”, etc. Nici nu ar avea motiv, pentru că nici unul din termeni nu este denigrator.

Din întâmplare îmi stă la îndemână un recent model. Țiganilor li s-a spus astfel din totdeauna de către români, dar acum, o parte dintre ei, se simt jigniți dacă nu sunt numiți „rromi”.

Ca și evreii, cu răbdare, se va ajunge cu timpul să fie numiți așa cum le place lor. Va fi poate mai greu, deoarece evreii au dorit în masă acest lucru, iar rromii nu au căzut încă toți de acord cu noua denumire. Cunosc țigani care doresc să fie numiți în continuare tot țigani și se mândresc cu acest lucru.

Deci, nu mai trebuie nimeni să fie surprins de apelativul „jidani” folosit timp de sute de ani, care, nu avut niciodată caracter ofensator. Era un termen uzual.

De asemenea, mai consider necesare și alte precizări. Multă lume, dar mai ales evreii, acuză de antisemitism pe românii din secolele XIX și XX, care s-au opus modificării articolului 7 din Constituția României, în sensul acordării cetățeniei române în bloc populației evreiești, care, pe atunci, număra după unii în România 800.000, iar după alții 1.500.000 de suflete.

Mă întreb și în același timp întreb cititorul, oare acum, în zilele noastre, dacă un milion de chinezi, de eschimoși, de kurzi sau de evrei ar solicita deodată, în bloc, cetățenie română, cererea lor ar fi privită cu simpatie? Nu ar provoca emoții, dezbateri, luări de atitudine mai mult contra?

Ar fi populația română acuzată de antisemitism dacă în urma unui plebiscit s-ar pronunța împotriva? În mod sigur, nu.

Atunci de ce să fie oare numiți înaintașii noștri „antisemiți” când ei de fapt apărau interesele nației (rasei) lor în calitatea de cetățeni a unui stat constituit, suveran și independent?

Dacă vreți să aflați părerea mea, atunci eu vă pot spune că noi românii am greșit. Atunci când s-a reglementat acordarea cetățeniei române solicitanților străini, trebuia să procedăm ca Franța, Grecia și alte țări, unde, dacă ai avut cinstea să le devii cetățean, nu mai ești de nici o altă naționalitate ci doar cetățean al acelei țări cu toate drepturile și datoriile conferite de calitatea obținută. Aș adăuga, fără dreptul la dublă cetățenie. Atunci ar dispărea motivele de dispută, privilegiile, etc., etc.

Românii, dezorientați și dezinformați în legătură cu mișcarea legionară, trebuie să cunoască adevărul, de aceea, voi încerca în cele ce urmează să clarific unele aspecte astfel încât să ușurez acest lucru.

Pentru Emil Cioran, legionarismul este „...o mișcare naționalistă, idealistă, tinerească, voluntaristă, organizată pe principiul ierarhiei și al liderului, în care pot intra, indiferent de vârstă, toți cei hotărâți și dedicați cauzei legionare, un experiment politic și un fenomen sui-generis generat de un elan de ecumenism național, o revoluție a regenerării neamului...”. Oare nu știa Emil Cioran ce zice?

Pentru Mircea Eliade, legionarismul reprezintă pedagogia luptei cinstite, ce avea să inducă tineretului din România conștiința unei misiuni istorice, o revoluție creștină, spirituală, a generației sale, a cărei misiune era schimbarea sufletească a României. Dar, ca și Emil Cioran, a fost considerat legionar.

Eu vă pot da exemple și de alți legionari: Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Grigore Ghica al III-lea, Avram Iancu, Horea, Cloșca și Crișan, Tudor Vladimirescu, Mihai Eminescu, Regele Carol I, Regele Ferdinand I, Mareșalul Ion Antonescu, etc.

Pentru Roger Griffin și Michael Mann, partidul Garda de Fier creat de legionari, era un partid politic paramilitar cu funcție purificatoare, cu o doctrină inspirată din revoluționarismul fascist al epocii, al cărui obiectiv îl reprezintă renașterea și regenerarea națiunii în urma distrugerii dușmanilor, salvarea poporului român din mizeria în care l-a împins democrația liberală.

După anul 1948, partidul comuniștilor instaurați la putere de către tancurile sovietice, era singurul care avea voie să se pronunțe în domeniu, conform dogmelor marxist-leniniste, și a introdus legionarismului eticheta de „... *coloană a V-a a fascismului italian și a nazismului...*” și de „*mișcare teroristă de tip fascist*”.

Abia în ultimii ani, datorită democratizării politice și a deschiderii academice, legionarismul a reușit să scape de aceste etichete.

Astăzi, se știe și se scrie despre mișcarea legionară că a avut o doctrină mistică, dar și de protest și de integrare, o mișcare politică seculară care-și sacralizează politica, lupta contra dușmanilor țării, ai bisericii, ai națiunii, pentru a scoate România din criza morală în care o aruncase decadența lumii moderne, care milita pentru integrarea țăranilor și muncitorilor în cadrul națiunii, transformându-i în români, nu în cetățeni, care le apăra interesele în fața unui guvern democrat slab și corupt și de a-i feri de manipulările bolșevismului și ale evreilor (de ce oare?).

Acum înțelegeți de ce a fost necesară asasinarea liderilor mișcării legionare în fruntea cărora strălucea Corneliu Zelea Codreanu?

Dar nu el a fost prima victimă a unui asasinat politic în România. Prima victimă a unui asasinat politic a fost Mihai Eminescu, sufletul neamului nostru, care la vremea sa milita pentru aceleași cauze. Cât de nemernici trebuie să fie niște conaționali, care, la comandă politică, să omoare un geniu de talia lui Mihai Eminescu, geniu care nu se știe dacă se va mai naște vreodată pe pământ românesc! Oare altă metodă de al izola nu exista? Da, dar noi românii trebuie să rămânem cu nasul în țărână, o masă ușor de manipulat, iar geniile, liderii, oamenii luminați, trebuie lichidați. Dacă veți avea curiozitatea de a citi din opera în proză a lui Eminescu, operă ținută la index și defăimată încă din vremea când nu se răcise bine țărâna pe mormântul său, veți vedea cât de actuală este (pentru că lichelele, trădătorii și dușmanii neamului sunt aceiași, poate mai rafinați).

Imaginea mișcării legionare nu este alterată prin exacerbarea de către unii istorici a violenței, pe care Michael Mann o califică drept „*limitată și controlată*”.

În aceste pagini, am încercat să aduc în discuție evenimente din istoria noastră, care au produs mari emoții la vremea lor, evenimente cărora li s-a denaturat în mod voit înțelesul. Unii cititori poate sunt mai bine documentați pe această temă, dar, sunt și unii, nu puțini la număr, care află acum, pe aceasta cale, de acele evenimente. Primilor le adresez rugămintea să și le reamintească și să le completeze făcându-le publice, iar celorlalți aș fi mulțumit dacă le-am stârnit măcar interesul.

În anexă, prezint scrisoarea adresată de către Corneliu Zelea Codreanu lui Nicolae Iorga, scrisoare considerată ofensatoare și care i-a atras șase luni de închisoare, comunicatul oficial mincinos în legătură cu moartea Căpitanului și ai altor lideri legionari incozi, precum și declarațiile plutonierului Sârbu, cel căruia i-a revenit „onoarea” de al strangula pe Căpitan.

Scrisoarea lui Corneliu Zelea Codreanu, către Nicolae Iorga

(26 martie 1938)

Pentru profesorul Iorga

Comerțul legionar de la Obor și de la Lazăr

Astăzi, sâmbătă 26 martie 1938, orele 9 dim., cele două restaurante, de la Obor și de la Liceul Lazăr, au fost închise de autorități.

La cel dintâi s-a prezentat comisarul Șef Furducescu, de la Circ. a 18-a, însoțit de trei comisari ajutoari și de un pluton de jandarmi sub comanda unui sergent.

La cel de al doilea, comisarul șef Malamuceanu, însoțit de doi comisari ajutoari, punând în vedere personalului să se retragă, deoarece au ordin să evacueze și să închidă imediat localul. [□]

Când acum 15 ani în urmă, tineretul manifesta zgomotos împotriva cuceririi iudaice (nu mai zgomotos decât dl. Iorga la 1906), domnii de astăzi ne spuneau:

□ Nu așa veți rezolva problema evreiască.

Apucați-vă de comerț. Faceți comerț, ca ei! □

Iată, ne-am apucat, cu sufletul plin de speranțe. Cu dor de muncă.

Când ați văzut însă că pornim, că suntem corecți, că suntem capabili, că munca noastră e binecuvântată de Dumnezeu, veniți tot voi, și distrugeți acest început de comerț românesc, poate cel dintâi început serios din vremea noastră, veniți și, fără milă, înăbușiți aceste încercări, tot avântul nostru și atâtea speranțe.

Ce epitete pot să vă dau? Ce cuvânt din limba română vi s-ar potrivi? Ne acuzați că am greșit în trecut? Dar cine n-a greșit dintre voi? Spuneți-ne însă ce am greșit acum? Ne scoateți o crimă din ceea ce voi înșivă ne îndemnați ieri să facem?

Vine profesorul Iorga, care striga acum 4 luni, dând alarma în linia comerțului românesc creștin răpus de jidani, și făcând apel, chiar la violența noastră, vine, ne murdărește gândurile noastre curate și ne răpune el pe noi, pe români.

Sub guvernarea fericită și creștină a I.P.S. Patriarhul Miron, nu mai există în România nici jidani, nici comerț jidănesc, nici problema jidănească.

Nu mai există decât noi, care trebuie să fim nimiciți prin orice mijloace.

Niciodată nici un cuvânt rău pentru profesorul Iorga. Totdeauna cu respect și bună cuviință.

De câtva timp plouă cu articole de otravă peste noi.

□ Între bliduri (adică la restaurantele noastre) facem comploturi, punem la cale revoluții îngrozitoare și vrem să ucidem oameni. Suflete de asasini, oameni cu revolverele în mână și în buzunare□.

-15-

Ei bine, nu mai pot!

Din marginile puterilor mele omenești, cu care te-am respectat, îți strig:

Ești un incorect. Ești un necinstit sufletește.

Datoria elementară a unui om corect este să se informeze și la omul pe care îl judecă, nu numai la agenții mincinoși ai domnului Armand Călinescu (care lansaseră ieri pe piață că 16 echipe sub conducerea lui Alexandru Cantacuzino vor să-l omoare pe d-sa.).

Eu nu mă pot bate cu d-ta. N-am nici geniul, nici vârsta, nici condeiul și nici situația d-tale. N-am nimic. D-ta ai totul.

Dar din adâncul sufletului lovit și nedreptățit îți strig și îți voi striga din adâncul gropii: ești un necinstit sufletește, căci ți-ai bătut joc pe nedrept de sufletele noastre nevinovate!

Voi, care ne acuzați de violență, după ce ați întrebuițat în contra noastră cele mai mari violențe, împingându-ne la disperare și păcat, voi, căroră dacă cineva v-ar fi dat numai o palmă, ați fi reacționat la

fel ca mine, fără ca să mai fi trecut prin chinurile fizice și umilințele prin care am trecut noi, voi necinstitilor sufletește, vă vom dovedi acum, că nu vom reacționa în nici un fel la toate provocările voastre.

Nu să ne înăbușiți comerțul nostru, să ne înăbușiți avântul, ci ca să ne bateți la tălpi, să ne trimiteți în Insula Șerpilor, să ne ucideți cu pietre, să ne spânzurați cu tălpile în sus, și să ni le bateți în cuie, să ne supuneți la cele mai mari umilințe.

Nu veți întâmpina nici dvs., Domnule Profesor Iorga și nici ceilalți toți care v-ați asumat răspunderea unei săngeroase și nedrepte opresiuni, nu numai o violență, ci nici măcar o opunere.

Dar de acum și până voi închide ochii, domnule Iorga, și după aceea, te voi privi așa cum meriți.

București, 26 martie 1938

Corneliu Zelea Codreanu

Comunicatul Parchetului Militar al Corpului II Armată cu privire lauciderea lui Corneliu Zelea Codreanu (30 noiembrie 1938)[1]

Parchetul militar al C<orpului> II A<rmată> ne informează:

În noaptea de 29-30 noiembrie a.c. s-a făcut un transfer de condamnați de la închisoarea R. Sărat la București - Jilava.

În dreptul pădurii ce corespunde kilometrului 30 de pe șoseaua Ploiești - București, pe la orele 5, automobilele au fost atacate cu împușcături de necunoscuți care au dispărut și în acel moment transferații, profitând de faptul că transportul se făcea în automobile Brek tip jandarmi, deschise și pe timp de noapte cu ceață deasă, au sărit din mașini, îndreptându-se cu vădită intenție de a dispărea în pădure.

Jandarmii, după somațiile legale, au făcut uz de armă.

Au fost împușcați:

-16-

Corneliu Zelea Codreanu, condamnat la zece ani muncă silnică și șase ani interdicție.

Constantinescu Nicolae, Caranica Ion, Belimace Doru, autorii asasinatului comis asupra lui I.G. Duca, condamnați la muncă silnică pe viață.

Caratanase Ion, Bozântan Iosif, Curcă Ștefan, Pele Ioan, State Gr. Ioan, Atanasiu Ioan, Bogdan Gavrilă, Vlad Rađu, autorii asasinatului comis asupra lui Mihail Stelescu, condamnați la muncă silnică pe viață.

Georgescu Ștefan, Trandafir Ioan, condamnați la câte zece ani muncă silnică pentru asasinat asupra lui Stelescu.

Atât Parchetul militar al Corpului II Armată, pe teritoriul căruia s-a întâmplat cazul, cât și parchetul civil, fiind înștiințate, au venit la fața locului și au constatat în mod oficial moartea celor numiți mai sus, de către medic, prin încheierea de proces-verbal.

A autorizat înmormântarea cadavrelor, rămânând mai departe în cercetarea cazului.

Comandantul militar, după propunerea parchetului și pentru motive de ordine publică, a aprobat ca înmormântarea să se facă la subcentrul militar Jilava, fapt ce s-a executat în dimineața zilei de 30 noiembrie a.c. prin îngrijirea închisorii militare Jilava.

□ *Universul* □ , din 2 decembrie 1938

Declaratiile plutonierului Sârbu

"Buna Vestire", 09.11.1940

"...În zorii zilei (n.n. 29/30 Nov. 1938) am pornit spre Râmnicul Sarat. Ajunsi la închisoare, am fost bagati toti jandarmii într-o celula, unde maiorii Dinulescu si Macoveanu ne-au dat instructii asupra modului cum avem sa executam pe legionari. Punând în genunchi pe soferul masinii, i-a aruncat un streang dupa gât pe la spate, aratănd cât de usor se poate executa astfel. Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au iesit apoi unul câte unul afara, în curtea închisorii si fiecaruia i s-a dat în seama un legionar. Mie mi-a dat unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu ca acesta era Capitanul, Corneliu Codreanu. I-am dus apoi în masini. Aici, legionarul era legat cu mâinile de banca la spate, iar picioarele pe partea de jos a bancii din fata, în asa fel ca sa nu se poata misca nici într-o parte, nici în alta. Asa au fost legati 10 legionari într-o masina si 4 în alta. Eu am fost în prima masina, în cea cu 10 legionari, în spatele Capitanului si fiecare jandarm era asezat în spatele legionarului ce-i fusese încredintat. În mâini aveam streangurile. Am pornit. În masina mea mai era maiorul Dinulescu, iar în cealalta maiorul Macoveanu. Era o tacere de mormânt caci n-aveam voie sa vorbim între noi si nici legionarii între ei. Ajunsi în dreptul padurii Tâncabesti, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi, printr-un cod de semnale, momentul executiei, a aprins la un moment dat lanterna, stingând-o si aprinzând-o de trei ori. Era momentul executiei, dar nu stiu de ce nu am executat nici unul. Atunci maiorul Dinulescu a oprit masina, s-a dat jos si s-a dus la masina din spate. Aici, maiorul Macoveanu fusese mai autoritar. Legionarii erau executati. Capitanul si-a întors putin capul catre mine si mi-a sositit:

- "Camarade, da-mi voie sa le vorbesc camarazilor mei!"

Dar în aceiasi clipa, mai înainte ca el sa fi terminat rugamintea, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara masinii si pasind înauntru cu revolverul in mâna a rostit printre dinti: "Executarea!" La

aceasta, jandarmii au aruncat streangurile... A fost un muget si un horcail, întrerupt din adâncul fiintei lor, apoi o liniste de mormânt. Cu perdelele trase, masinile si-au continuat drumul pâna la

-17-

Jilava... Când am ajuns, erau orele 7 dimineata. Aici ne asteptau: colonelul Zeciu, Dan Pascu, comandantul închisorii, colonelul Gherovici, medicul legist Lt. Col. Ionescu si altii. Groapa era facuta. Trasi din masina, legionarii au fost asezati cu fata in jos si împuscati în spate, pentru a se simula astfel împuscarea pe la spate în timpul evadarii de sub escorta. Apoi au fost aruncati în groapa comuna..."
